

Reisverslag van Lieke van de Vijver

(21 april – 10 mei 2022)

Een verslag van Lieke (17jr), kleindochter van de penningmeester, over haar persoonlijke beleving van de reis naar het Kenyaproject (natuurlijk op eigen kosten). Haar kijk op Afrika is nieuw vergeleken met die van de bestuursleden die al vele jaren bekend zijn met de situatie.

We begonnen de reis met veel stress. Ondanks dat we op tijd aankwamen op het vliegveld, zaten we maar net op tijd in het vliegtuig. Wat een drukte was dat!

Het was een redelijk lange reis, waardoor we erg moe aankwamen, het was inmiddels tegen middernacht. Nadat de problemen met mijn visum waren opgelost, konden we eindelijk naar een taxi die ons naar het hotel in Nairobi bracht. We hebben er weinig geslapen, want de volgende ochtend stonden we al weer om 7.00u op om door te vliegen naar Kisumu. Toen door met de auto naar ons verblijfadres. Daar eindelijk aangekomen, werden we vriendelijk begroet door de zuster. Bij de zusters verblijven was erg plezierig en ze hebben goed voor ons gezorgd!

Toen we ons eerste dorpje bezochten was ik verbaasd. We werden begroet met gedans en gezang, dat was erg gezellig.

Eerst moesten we naar binnen bij een hut, waar een lage tafel werd gedekt. We gingen eten (boterhammen met boter) en thee drinken. Waar ik erg versteld van stond was het feit dat de weduwen naar buiten gingen tijdens onze maaltijd. Dit was elke maaltijd het geval.

Meestal begonnen we onze dag met het rijden in de auto naar het dorp dat we die dag gingen bezoeken. Als we aankwamen kregen we koffie, thee of chocomelk met boterhammen.

Daarna gingen we erop uit om alles wat de

weduwen hadden ontvangen te bekijken. Ze waren elke keer trots op alles wat ze hadden en lieten dit ook blijken.

Tijdens de vergadering bespraken we de resultaten van hun business. Duidelijk was te merken waar we tevreden waren en bij welke dorpen iets of wat teleurgesteld. Toch waren ze altijd blij om ons te zien.

Ik besepte pas echt hoe goed wij het in ons landje hebben toen ik in Kenia was. De wegen waren zo slecht met allemaal gaten erin.

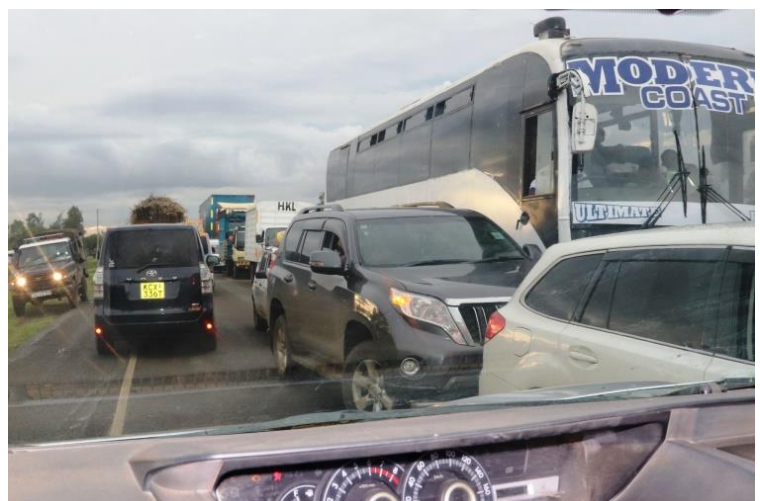
Het regende elke nacht pijpenstelen, waardoor het land de volgende ochtend blank stond. In deze omstandigheden moesten deze mensen dag en nacht leven.

De gebouwen zagen er onstabiel uit, vaak waren de stellages in de muren blootgesteld.

De mensen gebruikten dezelfde rivier voor het wassen van hun motors, kleren, hunzelf, maar ook als toilet en voor hun drinkwater.

Overall reden motortjes rond. Het verkeer was chaotisch en je kon elk moment een ongeluk verwachten, dit zagen we slechts één keer gebeuren. Ze wisten zich telkens weer zo te wringen dat er vaak net geen ongeluk gebeurde. Dat was echt fascinerend!

We reden op een dag, met de auto, op een tweebaansweg met maar liefst vier auto's naast elkaar. Voor de duidelijkheid wij reden zoals het hoort links, maar rechts van ons kwamen twee tegenliggers en links ook nog één!

Wat me ook fascineerde was het humeur van deze mensen. Ze bleven blij, glimlachten naar iedereen, konden lol maken met elkaar en waren enorm gastvrij en vriendelijk. Deze mensen hebben duidelijk zoveel minder dan wij in Nederland, toch lijken ze gelukkiger.

Het geloof was ook een groot ding, voor de weduwen vooral. We hebben veel gebeden met de weduwen. Voor elke maaltijd, na elke maaltijd, voor elke vergadering en na elke vergadering.

Voor mij was ook heel bijzonder dat de kinderen allemaal aan mijn haar wilden voelen. Het is lang, maar vooral voor hun erg zacht. Als de eerste het had aangeraakt, kwamen ze met velen!

Het ergste van de reis vond ik geconfronteerd worden met de rijken. We verbleven één nacht bij een man met een enorm groot huis, samengaand met heel veel land.

Hij had net een school gebouwd. Je merkte gelijk dat het voor deze mensen om status draaide. Dat vond ik op zich niet zo erg.

Wat ik wel erg vond was de manier waarop ze onze chauffeur behandelden. Voor mij is iedereen gelijk, zo zag ik onze chauffeur ook.

Deze man gebruikte hem echter als onze bediende, die de koffers voor ons naar onze grote kamers boven in het huis moest brengen.

Hij mocht echter niet in zo'n grote kamer net als ons slapen, hij sliep in een klein hokje.

Die avond hadden we op een marktje bij de man zijn huis gelopen. Hier raakte hij alle producten van de verkoopsters aan, maar ze zeiden er niks van.

Later vertelde de chauffeur dat ze bang van hem waren en er gewoon niks over durfden te zeggen.

We hebben de volgende dag nog zijn nieuw gebouwde school bezocht.

Hier wilden ze steeds op de foto, soms moesten we wel twee keer dezelfde poses maken omdat beide mannen er op wilden en ze om de beurt een foto moesten nemen.

Om het af te sluiten mochten we een boom planten. Er staat nu dus een boom met mijn naam in Kenia!

Ik ben enorm dankbaar dat ik deze ervaring mocht beleven, het gaf me inzicht in de wereld en andere culturen!

Lieke van de Vijver

